

УВОД (НЕВЕРБАЛНА КОМУНИКАЦИЈА)

Човек највећи део свог времена проводи у комуникацији с другим људима. Међутим, при говорном комуницирању, сваку поруку, осим самих речи, чине још две компоненте: кориштење гласа (тон гласа, његова боја, брзина говора, гласноћа, изговор, паузе у говору) и кориштење тела (мимика и гестикулација).

Човек се при интеракцијама, лицем у лице, понајвише усредоточује на своје речи, па заборавља како при том његови покрети, ставови и изрази лица казују своју причу. Невербална комуникација састоји се од мноштва знакова од којих сваки има своје значење. Ми свакодневно комуницирамо помоћу тих знакова и "читамо" их код других људи, а да тога нисмо ни свесни. У већини случајева не знамо нама својствене покрете и изразе лица.

Многе гесте апсорбирамо из социјалне средине у којој живимо и оне се током нашег живота снажно модифицирају несвесним подраживањем друштвених обичаја. И урођени су изражаји често драстично модифицирани под друштвеним притисцима.

Људска страст вежбања покрета је толика да су у прошлости покушавали научити "говорничку гестикулацију" успркос чињеници да су малом броју људи потребне такве инструкције.

При свакој интеракцији одашиљемо емиционалне сигнале, а ти сигнали утичу на особе око нас. Што смо друштвено умјешнији, то боље надзиремо сигнале које упућујемо.

До оваквог преноса долази због несвесног опонашања емоција које видимо на неком другом, с помоћу несвесне моторичке мимикрије њихових израза лица, геста, тона и других невербалних израза емоција.

Невербална комуникација пуно је важнији и комплекснији аспект међуљудске интеракције него што се то на први поглед може учинити.

2. ПРЕНОШЕЊЕ И ФУНКЦИЈА НЕВЕРБАЛНОГ ПОНАШАЊА

Један од основних предувјета који омогућавају социјалну интеракцију јесте могућност комуницирања. Вербална се комуникација односи на стварне речи које се користе при разговору. Сматра се да је основна функција језика извјештавање о идејама, догађајима и стварима које нису непосредно присутне. Невербална комуникација је све међуљудско понашање осим изговорених речи. Било да је вербална или невербална, комуникација се одвија помоћу знакова. Знаци су, уз неке услови, што год било, ако за примаоца поруке имају нека значења, односно декодирају се у "значење". Јасно је да ће карактеристике примаоца, као и социјални контекст детерминирати значење које ће он придати неком примљеном знаку. Но кад је реч о невербалном понашању, знакови представљају друштвене норме које се подразумевају. Да би се понашање интерпретирало као комуникативно, потребна је присутност трију обележја. То су пошиљалац, порука и прималац, односно кодер, код и декодер. То значи да у интеракцији између двоје људи једна особа (кодер) преноси поруку кроз систем (код) који заједнички разумеју оба учесника, а тумачи је друга особа (декодер). Одлучујуће да неки акти буде комуницирајући јест да се занима на заједничком коду значења. Намере и свесност кодера нису нужни предуслови, будући да невербално често преносимо и оно што не желимо, или не намеравамо открити о себи.

Неке су наше радње механичке и пружају врсту информација на коју ни ми ни они око нас нису свесно упозорени. Вршимо неку радњу и она је запажена. Њено значење је прочитано, али не наглас. Кад "емитирање расположења" постаје свесно, оно се може контролисати.

...

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com